

Rosario Castellanosová (1925-1974) byla významnou mexickou spisovatelkou. Věnovala se všem literárním žánrům: lyrické poezii, výpravné próze, eseji i dramatu.

Hlavními tématy její tvorby jsou marginované skupiny v mexické společnosti (žena, Indián) a také smrt jako součást života.

První autorčin román *Balún-Canán* (1957) obsahuje jisté autobiografické prvky z autorčina dětství. Odehrává se v Chiapasu za vlády Lázara Cárdenase (1934-1940). Je rozdělen na tři části. První a třetí část je vyprávěna v první osobě z pohledu sedmileté holčičky. Tyto dvě části jsou spíše poetické, protože tak malá holčička nemůže popsat všechno, co se kolem ní děje. Většina akcí se odehrává v druhé části románu, která je napsána ve třetí osobě z pohledu nezávislého dospělého vypravěče. Tématem tohoto románu je rozpad struktury koloniální společnosti v důsledku Cárdenasovy agrární reformy. Román pojednává i o procesu uvědomění si své vlastní podstaty.

Při psaní druhého románu *Kněžka temnot* (1962) se autorka inspirovala událostmi, které se odehrály v Chiapasu v letech 1867 až 1870, ale posunula je do období vlády Lázara Cárdenase (1934-1940). Hlavním tématem tohoto románu je povstání Indiánů proti bílému utlačovateli. Hraje zde velkou roli i otázka náboženská. Indiáni se chtějí vyrovnat bílým, chtějí mít stejnou moc a sílu jako oni a věří, že tato síla pramení z toho, že za ně zemřel Ježíš Kristus na kříži. Ukřížují malého mestice, nicméně ten z mrvých nevstane a v důsledku jeho ukřížování začíná exodus a diaspora indiánského kmene.

V obou románech se odráží neschopnost komunikace a neporozumění mezi bělochy a Indiány, mezi muži a ženami a také mezi rodinnými příslušníky (např. mezi dětmi a jejich rodiči).